

Uvidieť nemluvňa

Určite tú situáciu poznáte: stretli ste po rokoch spolužiaka a skoro ste ho neopoznali. Namiesto 12-točného školáka stojí pted vami dospelý človek. Chvíľu to trvá, ale iste sa vám po niekoľkých minútach podarí z jeho tváre a mimiky vydolovať naspäť sttatené črty chlapca. Vtedy pre vás dospelý muž prestane byť novým neznámym človekom, myslou vám prebehnú spoločné zážitky a možno aj zabudnete, že už ani vy nemáte dvanásť.

Mamy a otcovia podobné stretnutia zažívajú denne. Keď pozrú na svoje deti, nevidia iba školáka, či gymnazistu. Celkom iste sa im pti pohľade na ich ratolesť vybaví batola, čo práve zvládlo svoje prvé kroky, či nemluvniatko, ktoré im priniesli ukázať v pôrodnici. Citlivá a vnímavá mama nesie vo svojom vnútri obtazy svojho dieťaťa po celý život. Tieto obtazy a jej vzťah k nim jej môžu pomôcť pri ďalšom usmerňovaní a výchove. Možno aj v tejto histórii ich vzájomného vzťahu je kľúč k správnym dávkam prítomnosti a nehy.

Co však s mamou, ktorej dieťaťko prvýkrát ukázali, keď malo 18 mesiacov, alebo možno aj 3 alebo 5 rokov?

Som jedna z takýchto mám. Teraz majú moje deti 8 a 10 rokov a ja v nich častokrát vidím tých 18 mesačných štuplíkov, ktorých sme si adoptovali. Pri spätnom pohľade na seba si však silno uvedomujem, ako veľmi mi na začiatku nášho vzťahu chýbali obrazy nemluv-

niat. V tých tackajúcich sa špuntoch, čo všetko chytali, stfhávali, čo sa hádzali o zem a kopali, som nikdy nevidela bezmocné uzlíčky zavinuté v plienkach. Možno to bol iba môj osobný problém, možno tým iné adoptívne mamy neprechádzajú. Myslím však, že toto nebezpečenstvo hrozí oveľa väčšmi mamám, ktoré nikdy nemali vlastné deti, ako tým, čo si adoptujú dieťa k svojim biologickým deťom.

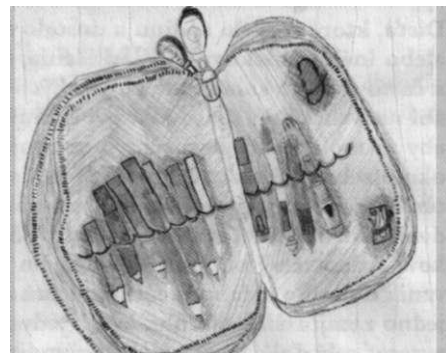
Ak máte pocit, že sa pri všetkej vôli a odhodlaní neviete na svoje adoptované dieťa vnútorne nakontaktovať, skúste si predstaviť, ako asi vyzeralo po narodení, ako po prvých dvoch mesiacoch... Skúste si predstaviť samú seba s týmto nemluvniatkom, ako by ste sa oňho starali, prebaľovali ho, kfmili... Skúste v svojich predstavách zažiť pekné chvíle s človečikom ešte ptedtým, ako začal rozprávať, zúriť, odvrávať...

Vás, milé sestričky v ústavoch, ktoré sa statáte o naše deti v prvých dňoch, mesiacoch a rokoch ich životov, by som chcela poprosiť – narobte z nich čo najviac fotografií, urobte záznam, keď si prvýkrát sadnú, alebo sa postavlia, keď sa im prereže prvý zubok. Takéto fotky nebudú pottebovať len oni – naše deti, aby si ich založili do svojej knihy života. Pottebujeme ich aj my – ich mamy a otcovia, aby sme mohli aspoň v náznačku odžiť spoločnú zmeškanú históriu.

Zuzana

a n k e t a

Na úrade nám dali adresu kojeneckého ústavu, a tak sme sa tam šli predstaviť s tým, že nás tam zaradia do nejakého poradovníka. Pani riaditeľka nás vypočula a na konci rozhovoru nám povedala: „Ale my tu práve teraz jedno také

dieťa máme." A hneď nám ho doniesla ukázať. Dokonca to bolo tak, že tam len náhodou bola na návšteve psychologička ústavu, ktorá v tom čase bola na materskej. Pani riaditeľka ju hneď poprosila, aby s nami urobila rozhovor. Asi hodinku sme sa porozprávali. Dosť sme boli takí nejakí vyvalení z toho, čo sa deje. Vzali sme si Haničku na ruky a v tej chvíli nám obom bolo jasné, že to je ona. Bolo ťažké ju tam už nechať... Ale obom nám bolo jasné, že rozhovor medzi štyrmi očami bude nasledovať. Hneď keď odtiaľ pôjdeme. A vlastne už cestou z ústavu padlo rozhodnutie. Na druhý deň som sa tam šla za ňou pozrieť. Aj riaditeľka chcela, aby som bola čo najviac s ňou. Tak ma tam tak na dve hodiny s ňou zavreli samú, nakfmila som si ju, vyzliekla dohola, celú som si ju omacala... Čo som cítila, sa nedá dosť dobre popísať. Už bolo ťažké, veľmi ťažké, ju tam nechať.

Ajurko? Tak, ako sme pri Haničke chceli vedieť čosi ojej pôvode, a vzhľadom aj na to, že sme sa aj niečo dozvedeli a nič to pre nás neznamenal, tak pri Jurkovi ma to vôbec nezaujímalo. Po príchode dieťaťa k nám to pre mňa, pre nás, nemalo žiaden význam. Nevie, či ma to raz nebude mrziť. Kvôli jeho prípadnému záujmu v budúcnosti, ale ja som o tej matke nechcela vedieť nič a vieme o nej naozaj len veľmi málo. Ona rovnako dala generálny súhlas na adopciu, ale až tesne pred pôrodom, v pôrodnici a zrejme na druhý deň po pôrode z nemocnice odišla. Primárka mi o nej nevedela povedať vôbec nič. To bol jediný človek, ktorý s ňou mal kontakt.

Zuzana a Ivan

